

അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതന്മാർ

കബീർ. എം. പറളി

ലോകത്ത് വന്നുപോയ ഉൽകൃഷ്ട വ്യക്തിത്വങ്ങളാണ് കരുണാമയനായ റബ്ബിന്റെ പ്രവാചകന്മാർ. അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും അമിമകൾക്ക് ലഭിച്ച അമൂല്യമായ അനുഗ്രഹമാണ് അവരുടെ പ്രവാചകത്വം. സന്ദേഹമില്ലാത്ത വിശ്വാസവും, ശരിയായ ആരാധനാമുറകളും, ജീവിതത്തിന്റെ സകലമേഖലകളേയും ചൂഴ്ന്ന് നിൽക്കുന്ന ചട്ടങ്ങളും ചുട്ടുകളും അവരാണ് സ്വന്തം ജനതയെ പഠിപ്പിച്ചത്. ജീവിതത്തിന്റെ കൃത്യമായ ലക്ഷ്യം സമൂഹത്തിന് വിശദീകരിച്ചു നൽകിയതും അവർ തന്നെ.

സത്യം മാറിനിർത്തപ്പെടുകയോ, മാറിമറിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, വിശ്വാസ-കർമ്മ രംഗങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച പാളിച്ചകളെ തിരുത്തിക്കൊടുക്കാനും, ജനങ്ങളെ സത്യത്തിന്റെ മാർഗത്തിലൂടെത്തന്നെ വഴിനടത്താനും വേണ്ടിയാണ് അല്ലാഹു പ്രവാചകന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് നിയോഗിച്ചിരുന്നത്. നരകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള താക്കീതുകാരും, സ്വർഗത്തെ സംബന്ധിച്ച സുവിശേഷകരുമായിരുന്നു അവർ. പ്രവാചകന്മാരുടെ ധന്യജീവിതം അവരവരുടെ സമൂഹങ്ങൾക്ക് വെളിച്ചവും വഴിയുമായിരുന്നു. അവരെ കണ്ടും കേട്ടും ജീവിക്കാനായിട്ടും, അവർ സമർപ്പിച്ച ആദർശത്തെ സ്വീകരിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതെ ജീവിച്ച നിഷേധികൾക്ക് പരലോകത്ത് വെച്ച് ഒരു ഒഴിവു കഴിവും പറയാൻ കഴിയാത്ത വിധം അല്ലാഹു ഉണ്ടാക്കിയ സംവിധാനമാണ് പ്രവാചകന്മാരുടെ നിയോഗം. കൂർആൻ പറയുന്നത് കാണുക:

“നിനക്ക് നാം മുൻ വിവരിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള ദൂതന്മാരെയും, നിനക്ക് നാം വിവരിച്ചു തന്നിട്ടില്ലാത്ത ദൂതന്മാരെയും (നാം നിയോഗിക്കുകയുണ്ടായി.) മൂസായോട് അല്ലാഹു നേരിട്ട് സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവരും, താക്കീത് നൽകുന്നവരുമായ ദൂതന്മാരായിരുന്നു അവർ. ആ ദൂതന്മാർക്ക് ശേഷം ജനങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിനെതിരിൽ ഒരു ന്യായവും ഇല്ലാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. അല്ലാഹു പ്രതാപിയും യുക്തിമാനുമായവനാണ്.” (നീസാഅ് 164, 165)

ലോകത്ത് നിയോഗിതരായ സകല പ്രവാചകരിലും വിശ്വസിക്കണമെന്നും അവരെ മുഴുവൻ കലവറയില്ലാതെ സ്നേഹിക്കണമെന്നും ഇസ്ലാം മുസ്ലിംകളെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അവരിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയോ, ഏതെങ്കിലുമൊരാളെ അവഗണിക്കുകയോ, അവർക്കിടയിൽ വ്യത്യസ്തം കൽപിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് സത്യനിഷേധമായിട്ടാണ് കൂർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നത്:

“അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ ദൂതന്മാരിലും അവിശ്വസിക്കുകയും, (വിശ്വാസകാര്യത്തിൽ) അല്ലാഹുവിനും അവന്റെ ദൂതന്മാർക്കുമിടയിൽ വിവേചനം കൽപിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ഞങ്ങൾ ചിലരിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, ചിലരെ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് പറയുകയും, അങ്ങനെ അതിന്നിടയിൽ (വിശ്വാസത്തിനും അവിശ്വാസത്തിനുമിടയിൽ) മറ്റൊരു മാർഗം സ്വീകരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാരോ, അവർ തന്നെയാകുന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ സത്യനിഷേധികൾ. സത്യനിഷേധികൾക്ക് അപമാനകരമായ ശിക്ഷ നാം ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.” (നീസാഅ് 150, 151)

പ്രവാചകന്മാരിലും, അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് അവർക്ക് ലഭിച്ച വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള മുഅ്മിനുകളുടെ വിശ്വാസവും നിലപാടുകളും വിശുദ്ധ കൂർആൻ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രബോധന ദൗത്യവും അവർ പ്രസ്തുത മാർഗത്തിൽ അനുഭവിച്ച ത്യാഗങ്ങളും വസ്തുനിഷ്ഠമായി പഠിക്കാനും വിലമതിക്കാനും കഴിയുന്നവരുടെ മാനസിക ഗുണമായിട്ടാണ് നമുക്കതിനെ കാണാനാകുക. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ വിശ്വാസികളായ നമ്മൾ ഈ മാനസികഗുണത്തിന്റെ ഉമെകളാണ്. ദൈവദൂതന്മാരെ ഒന്നടങ്കം അംഗീകരിക്കുകയും, അവരുടെ പ്രബോധനൈക്യത്തെ നിശ്ചിത ഉറക്കുകളിലും ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനത മുസ്ലിംകളല്ലാതെ ഭൂമുഖത്തില്ല. അവരെ അല്ലാഹു പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞത് വായിക്കുമ്പോൾ തീർച്ചയായും നമുക്ക് ആത്മഹർഷമുണ്ടാകുന്നതാണ്.

“തന്റെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ നിന്ന് തനിക്ക് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിൽ റസൂൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. (അതിനെ തുടർന്ന്) സത്യവിശ്വാസികളും. അവരെല്ലാം അല്ലാഹുവിലും, അവന്റെ മലകുകളിലും അവന്റെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, അവന്റെ ദൂതന്മാരിലും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ദൂതന്മാരിൽ ആർക്കുമിടയിൽ ഒരു വിവേചനവും ഞങ്ങൾ കൽപിക്കുന്നില്ല. (എന്നതാണ് അവരുടെ നിലപാട്.) അവർ പറയുകയും ചെയ്തു: ഞങ്ങളിതാ കേൾക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ നാഥാ! ഞങ്ങളോട് പൊറുക്കണമേ. നിന്നിലേക്കാകുന്നു (ഞങ്ങളുടെ) മടക്കം.” (അൽബകാറ: 285)

ഓരോ സമൂഹത്തിലേക്കും നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ദൈവദൂതന്മാർ ജീവിതത്തിന്റെ താല്പര്യവും, പരലോകത്തിന്റെ സംഭവ്യതയും വിശദീകരിച്ചു നൽകിയവരാണ്. ജീവിത ബന്ധിയായ എത്രയോ കാര്യങ്ങൾ അവർ പ്രാധാന്യപൂർവ്വം പറഞ്ഞു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യത്യസ്ത കാലങ്ങളിലും

ദേശങ്ങളിലും നിയോഗിതരായവരാണ് പ്രവാചകന്മാരെങ്കിലും, അവർക്കിടയിൽ അത്യന്തമമായ പ്രബോധന ഐക്യം നമുക്ക് കാണാനാകും. അവരെല്ലാവരും മനുഷ്യരെ പഠിപ്പിച്ച അഭിസമാന വിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണ്. അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കാനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരെ ആദ്യം ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടത് എന്തോ, അതായിരുന്നു മഹാനായ ദൂതന്മാരുടെ മുഴുൻ പ്രാഥമികാധ്യാപനം. അല്ലാഹു അത് ഇങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കുന്നു:

“ഞാനല്ലാതെ യാതൊരു ദൈവവുമില്ല. അതിനാൽ എന്നെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കൂ എന്ന് ബോധനം നൽകിക്കൊണ്ട്ല്ലാതെ നിനക്ക് മുമ്പ് ഒരു ദൂതനെയും നാം അയച്ചിട്ടില്ല.” (അമ്പിയാഅ്: 25)

‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്’ അഥവാ ‘അല്ലാഹു അല്ലാതെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആരാധനക്കർഹനായി വേറൊരു ഇലാഹുമില്ല’ എന്ന പരമപ്രധാനമായ സന്ദേശം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കലായിരുന്നു ദൈവ ദൂതന്മാരുടെ നിയോഗലക്ഷ്യം. അവർ ആ ദൗത്യം കൃത്യമായി നിറവേറിയവരും ആ രംഗത്ത് വിജയംവരിച്ചവരുമാണ്. പ്രവാചകന്മാർക്കിടയിലെ ഈ അഭിസമാന ആദർശ ഐക്യം മനസ്സിലാക്കുന്ന ഓരോ മുസ്ലിമും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലും അതിനെ സ്വീകരിക്കാനും നടപ്പിൽ വരുത്താനും ശ്രമിക്കണം. ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് എന്ന വിശുദ്ധ വചനത്തിന്റെ പ്രബോധനത്തിലും അതിനു വേണ്ടിയുള്ള കൂട്ടായ്മകളിലും വിശ്വാസികൾ താല്പര്യം കാട്ടേണ്ടവരാണ്. ലോകത്ത് പ്രവാചകന്മാർ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ച അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധരിക്കണം, അവനോടു മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കണം, അവനിൽ എല്ലാം ഏൽപ്പിക്കണം എന്ന ആദർശം പഠിപ്പിക്കാൻ, ആ രംഗത്ത് ക്ഷേത്രങ്ങൾ സഹിക്കാൻ അധികപേരില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം. പ്രവാചകന്മാരിൽ വിശ്വസിക്കണം എന്ന് ഇസ്ലാം നിഷ്കർഷിച്ചത്, അങ്ങനെ ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ കഴിഞ്ഞു പോയിരുന്നു എന്ന് ബോധ്യപ്പെടാൻ മാത്രമല്ല. മറിച്ച് അവരുടെ ജീവിതവും ദൗത്യവും മാതൃകയാക്കി പ്രവർത്തിക്കാനാണ്.

പ്രവാചക ശ്രേണിയിലെ അവസാനത്തെ കണ്ണിയാണ് സൃഷ്ടിശ്രേഷ്ഠൻ മുഹമ്മദ് മുസ്തഫ(സ). ചരിത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ജീവിച്ച മാതൃകാ പുരുഷൻ. സകല ദൈവദൂതരിലും വിശ്വസിക്കേണ്ടത് ഓരോരുത്തർക്കും നിർബന്ധ ബാധ്യതയായി പഠിപ്പിച്ചത് അദ്വൈതമാണ്. ഗതകാല പ്രവാചകരുടെ ജീവിതവും ദൗത്യവും അവരുടെ ത്യാഗങ്ങളും അനുസ്മരിച്ചു തന്നതും തിരുമേനി(സ) തന്നെ. ഈ ലോകഗുരുവുനെപ്പറ്റി കുർആൻ വിശദീകരിക്കുന്നത് കാണുക:

“തീർച്ചയായും സത്യവിശ്വാസികളിൽ അവരിൽ നിന്ന് തന്നെയുള്ള ഒരു ദൂതനെ നിയോഗിക്കുക വഴി അല്ലാഹു മഹത്തായ അനുഗ്രഹമാണ് അവർക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അവർക്ക് ഓതികേൾപ്പിക്കുകയും, അവരെ സംസ്കരിക്കുകയും, അവർക്കു ഗ്രന്ഥവും ജ്ഞാനവും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന (ഒരു ദൂതനെ). അവരാകട്ടെ മുമ്പ് വ്യക്തമായ വഴികേടിൽ തന്നെയായിരുന്നു.” (ആലു ഇംറാൻ: 164)

അതെ, പ്രവാചകൻ ലോകത്തിന് അനുഗ്രഹമാണ്. മറ്റൊരാൾ പ്രവാചകനേയും പോലെ. നരകത്തിന്റെ വക്കിൽ അതിലേക്ക് വീഴാനടുത്ത് നിന്നിരുന്ന മനുഷ്യരെ അവിടെ നിന്നും കൈപിടിച്ച് മാറ്റി എന്നതു മാത്രമല്ല ലോകഗുരുവിന്റെ മഹിമ. അവരെയൊന്നടങ്കം സ്വർഗത്തിന്റെ കവാടത്തിലേക്ക് കൈപിടിച്ച് കൊണ്ടു പോയി എന്നതു കൂടിയാണ്. പ്രവാചകൻ ലഭിച്ച രിസാലത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു അത്. ശരിയായ വിശ്വാസം, ശരിയായ കർമ്മം, ശരിയായ ജീവിത രീതി, ശരിയായ ലക്ഷ്യം തുടങ്ങിയ സകല ശരികളും മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ ശുദ്ധതാല്പര്യം നുസാരം ആളുകളിൽ ഊട്ടിവളർത്തിയും, അങ്ങനെയൊരു തലമുറയെ നേരിൽ ദർശിച്ചുമാണ് ആ ധന്യപുരുഷൻ ദുനിയാവു വിട്ടത്. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ നന്മകളേയും, മാനസികമായ അഭിവൃദ്ധകളേയും സ്നേഹിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത അവിടുന്ന്, അവരുടെ വേദനകളിൽ മനസ്സറിഞ്ഞ് വ്യാകുലപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. കുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാണുക:

“തീർച്ചയായും നിങ്ങൾക്കിതാ നിങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെയുള്ള ഒരു ദൂതൻ വന്നിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നത് സഹിക്കാൻ കഴിയാത്തവനും, നിങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അതീവ താല്പര്യമുള്ളവനും, സത്യവിശ്വാസികളോട് അത്യന്തം ദയാലുവും കാരുണ്യവാനുമാണ് അദ്ദേഹം.” (തൗബ: 128)

അല്ലാഹുവിനാൽ അനുഗൃഹീതരായ സകല പ്രവാചകരുടേയും ഋജുവായ മാർഗത്തിൽ വഴിനടത്താനാണ് നിത്യനമസ്കാരങ്ങളിലെ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന. വിശ്വാസത്തിൻറെ മാധുര്യവും അത് നൽകുന്ന ജീവിത ശാന്തിയും മനസ്സിലാക്കുന്ന ആരും അവിധം പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും. കാരണം പ്രവാചകന്മാർ അവ രണ്ടിലേക്കും വിളക്കു കാട്ടിയവരാണ്. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനും, രക്ഷക്കും, പരലോകമോക്ഷത്തിനും വേണ്ടി, ദൈവിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ മുന്നിൽ വെച്ച് യത്നിച്ച മുഴുവൻ പ്രവാചകരിലും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹവും രക്ഷയുമുണ്ടാകട്ടെ. അവന്റെ അനുഗ്രഹം സിദ്ധിച്ച ആ വിശുദ്ധാത്മാക്കളുടെ നേരായ പാതയിൽ അവൻ നമ്മെ എന്നും വഴിനടത്തട്ടെ. (ആമീൻ)